

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 14 Ὀκτωβρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΒ'. Ἀριθ 271 Τιμὴ Φύλλον Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 50

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ

«Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε,
ἐνδύονται δικαιοσύνην»

Ἡμέρα λαμπρά διὰ τὸν ἱερὸν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγῶνα. Οἱ ποιμένες οἱ καλοὶ, οἱ φέροντες ἐπιζήλως τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Κυρίου, οἱ κατευθύνοντες τὸ λογικὸν ποίμνιον εἰς νομάς σωτηρίους ἔρχονται εἰς τὸ κέντρον τῆς Πατρίδος μας διὰ νὰ συγκροτήσουν σύναξιν. Σκοπὸς τῆς συνάξεως αὐτῆς δὲν εἶναι ὑλικὸν ἢ οἰκονομικὸν ζήτημα, ἀλλὰ ἡ ἀνασκόπησις τοῦ συντελεσθέντος ἔργου, ἡ ἀναζήτησις ἀποτελεσματικωτέρων μέσων διεξαγωγῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἡ ἐν γένει προώθησις πρὸς τὰς κορυφὰς τοῦ θριάμβου τῆς Ἀγίας ἡμῶν ὑποθέσεως. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἱερὰ αὕτῃ σύναξις ἀποτελεῖ παράγοντα κεφαλαιώδους σπουδαιότητος, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον φορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ἰδεολογίας εἶναι οἱ κληρικοί. Διὰ τοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτοῦ δὲν ὑποτιμῶμεν τὴν συμβολὴν τῶν λαϊκῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ὀρθοδοξίας· ἀπ' ἐναντίας ἡ συμβολὴ τῶν λαϊκῶν εἶναι τόσοσον σοβαρὰ εἰς ὀρισμένας περιπτώσεις, ὥστε ἡ Ἐκκλησία ἐκτιμῶσα τὰς σπανίας τοῦ τῶν ἱκανότητος νὰ ἀναβιβάζῃ αὐτοὺς ἀθρόως εἰς τὰ ὑψίστα Ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα. Ἀπλῶς ὑπενθυμίζομεν τὰς περιπτώσεις τοῦ Ἀμβροσίου, τοῦ Φωτίου, ἀνδρῶν ἐπιφανῶν, οἵτινες ἀνεδείχθησαν λάμποντες φωστῆρες εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν στερέωμα.

Οὕτε, ἐπομένως, οἱ κληρικοὶ εἶναι οἱ ἀπὸ κατὰγωγῆς πρίγκηπες καὶ ἡγεμόνες, οὕτε οἱ λαϊκοὶ οἱ δουλοπάροικοι καὶ πληβεῖοι.

Ἀπλουστάτα ὁ ἱερὸς κλῆρος προηγεῖται εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν βίον οὐχὶ κατὰ λόγον ὑπεροχῆς, ἀλλὰ κατὰ λόγον *εἰδικῆς ἀποστολῆς*. Αὕτῃ λοιπὸν ἡ εἰδικὴ ἀποστολὴ ἐπιθέτει

εἰς τοὺς ὄμους τῶν βαρυτέρας εὐθύνας καὶ ἐμπνέει τὸν πρὸς αὐτοὺς ὀφειλόμενον σεβασμόν.

Συναισθανόμενοι καὶ ἡμεῖς τὰ ἀνωτέρω, χαίρετιζομεν τὴν συνερχομένην σύναξιν, στηρίζοντες εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς χρυσᾶς ἐλπίδας.

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι οἱ κληρικοὶ ἡμῶν θὰ ἀναλογισθῶσι μόνον τὴν σοβαρότητα τῆς εἰδικῆς ἀποστολῆς τῶν, ὥστε νὰ φιμώσουν, κατὰ τὸ δυνατόν, ὅλας τὰς φωνὰς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ φέρουν ὑποκάτω τοῦ ράσου τῶν καὶ νὰ ὁμιλῶσιν ὡς ὄργανα τῆς χάριτος καὶ ἀγωνιστὰς τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας.

Ἀλλοίμονον ἐὰν λησμονήσουν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν, τὴν σύστασιν τοῦ Ἀπ. Παύλου «τὰ πάντα ἐὺσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γενέσθω». Τότε παύουν πλέον νὰ ἀποτελοῦν ἀκτινοβολοῦντας εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν φάρους καὶ ὑποβιβάζονται εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν ὑποκριτῶν. Τὰ ζητήματα, τὰ ὅποια καλοῦνται νὰ ἀντιμετωπίσουν εἶναι ζητήματα ὑψίστης σπουδαιότητος καὶ ἡ ἐπίλυσις τῶν ἀπαιτεῖ ταπεινοφροσύνην, ζῆλον, σύνεσιν, κατανόησιν, ἀνωτερότητα. Ἄς λάβουν ὑπ' ὄψιν τῶν, ὅτι «ἐπικατάρτος ὁ ποιῶν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ἀμελῶς».

Δὲν τοὺς διδάσκομεν ἀπλῶς ἐκφράζομεν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ὀρθοδόξου κοινῆς γῶμης, ἡ ὅποια λέγει τὸν Ἱερέα Χριστὸν κατὰ χάριν, Ἀθανάσιον, Γρηγόριον, Χρυσόστομον, ὥστε νὰ μὴ ἐκτελῇ μηχανικῶς τὰ καθήκοντα τοῦ ἀξιωματὸς του, ἀλλὰ νὰ ἐπιβάλληται μὲ τὸ μεγαλεῖον τῆς προσωπικότητός του.

Ἀπὸ τὴν σύναξιν αὐτὴν πρέπει νὰ ἐκπηγάσουν δυνάμεις νέαι, νὰ ἀναπηδήσῃ πνεῦμα ἐνότητος καὶ ἀγῶνος, νὰ διασφαλισθῇ ἡ συνοχὴ τοῦ ποιμνίου. Δὲν θὰ πρέπη ἡ Ἱερὰ αὕτῃ Σύναξις νὰ κατατριβῇ εἰς ἀτεμνόνους συζητήσεις

ἐπὶ ἐξωτερικῶν ὅλως θεμάτων καὶ νὰ φθαρῇ εἰς μοιραίας ἀντιδικίας.

Εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι τὰ τίμια μέσα τῆς ἐν λόγῳ συνάξεως θὰ ἀποδείξωσιν, ὅτι ζῶσιν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς. Ἐγνωρίσαμεν ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν εὐλαβεστάτων Κληρικῶν μας καὶ διεμορφώσαμεν τὴν γνώμην, ὅτι ὑπὸ τὸ ταπεινὸν τῶν σχῆμα δρᾷ μεγαλειώδως ἄλλοτε μὲν ὁ Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ἄλλοτε ὁ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης καὶ ἄλλοτε ἄλλοι μαχηταὶ τῆς παμφώτου χορείας τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δι' αὐτὸ χαίρετιζομεν αὐτοὺς μὲ τὸ «καλῶς ἦλθατε» καὶ εὐχόμεθα θερμῶς καλὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐν λόγῳ συνάξεως, τῆς ὁποίας ὁ πλεόν θεστικός καρπὸς θὰ πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ὀρθή τοποθέτησις τοῦ μεγαλειώδους προβλήματος τῆς Πνευματικῆς Ἠγεσίας.

ΚΛΗΡΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟΙ Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν

Εἰς τοὺς σημερινούς καιρούς, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ὀνομάσωμεν χαλεπούς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ κατὰ τοὺς ὁποίους θολοῦται ἡ κρυσταλλίνη διαύγεια τῶν ὀρθοδόξων χριστιανικῶν ἀντιλήψεων, δὲν θὰ ἦτο περιττὴ μία προσπάθεια διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα συγκροτοῦν τὴν στρατευομένην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τῶν κληρικῶν δηλαδή καὶ τῶν λαϊκῶν.

Τοῦτο καθίσταται τοσοῦτον περισσότερον ἀναγκαῖον δι' ἡμᾶς διὰ τὸν λόγον, ὅτι διανύομεν περίοδον καὶ κυμπὴν κρῖσιμον, ἥ τις ἐγκυμονεῖ μεγίστους κινδύνους ἀλλὰ κυφορεῖ καὶ πολλὰς ἐλπίδας ἀφυπνήσεως τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως.

Ἐὰν θέσωμεν ὡς βάσιν τῆς ἐρεῦνης μας τὸν ὀρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καθιδρύματος θείου διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὸν ἁγιασμὸν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουν τὴν αὐτὴν πίστιν, κοινωνοῦν τὰ αὐτὰ μυστήρια καὶ εἶναι διηρημένοι εἰς τὸν λαὸν καὶ εἰς τὸν κλήρον ὅστις διέπει, καταλήγομεν εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα : α) Ὅτι αὕτη συνεστήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου β) ὅτι ἀποτελεῖται ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν καὶ γ) ὅτι ὁ κλῆρος διοικεῖ τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν. Τὸ ὅτι συνεστήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἶναι ἀλήθεια πολλαπλῶς μαρτυρουμένη ὑπὸ τῶν Γραφῶν καὶ θὰ ἦτο κοινὸς τόπος ἐὰν ἀναλυτικῶς παρέθετα ὅλας τὰς Γραφικὰς μαρτυρίας. Πᾶς ὀρθόδοξος γνωρίζει ὅτι ὁ Σωτὴρ ὡς κέντρον τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ του ἔργου ἴδρυσεν τὴν Ἐκκλησίαν.

Καὶ ἡ τελευταία αὕτη ἀντλεῖ τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν Σωτῆρα ὅστις ἐνετείλατο εἰς τοὺς ἀποστόλους νὰ ἐπιτελοῦν τὰ μυστήρια καὶ νὰ διευθύνουν τοὺς πιστοὺς εἰπὼν ὅτι «ὁ ἀκούων αὐτῶν ἀκούει αὐτοῦ, καὶ ὅσα ἂν δῆσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ Οὐρανῷ καὶ ὅσα ἂν λύσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται λελυμένα ἐν τῷ Οὐρανῷ». Ἰδοὺ ποῦ στηρίζει ἡ Ἐκκλησία τὴν σωτηριολογικὴν καὶ ἀλάθητον ἀποστολὴν της. Θὰ ἦσαν ταῦτα δυνατὰ ἀνευ τῆς στενῆς συναφείας Σωτῆρος καὶ Ἐκκλησίας ;

Ὅταν ἡ ὁμόφωνος γλῶσσα τῶν Πατέρων λέ-

γῃ ὅτι : ὅπου Ἐκκλησία ἐκεῖ καὶ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ διὸ ὁ ἔχων τὴν Ἐκκλησίαν μητέρα ἔχει Πατέρα τὸν Θεόν, τοῦτο σημαίνει διὸ Χριστὸς καὶ Ἐκκλησία ἐνοῦνται ἀδιασπᾶστος καὶ διὸ ἡ τελευταία μεταδίδει εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς.

Συνεπῶς οὐδεμία ἄλλη ὁδὸς ἄγει εἰς Χριστὸν καὶ Σωτηρίαν καὶ κάθε σχίσμα καὶ αἵρεσις εἶναι ἐργαστήρια ὅχι τῆς σωτηρίας ἀλλὰ τοῦ αἰώνιου κολασμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ πρόβλημα ἂν ἐτέρου τῆς συγκροτήσεως τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συνδέεται στενῶς μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ ὁρατοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄν δεχθῶμεν τὴν Ὁρθόδοξον ἄποψιν, τὴν καὶ μόνην βεβαίως ὀρθήν, ὅτι Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον ἡ πνευματικὴ καὶ ἀόρατος ἡ ὁποία εἶναι φερὺς τῶν θείων δώρων, διὰ τῶν ὁποίων διαμορφοῦται εἰς βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἡ ἀνθρωπότης, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁρατὴ, ἡ ὁποία ἐκφράζεται εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ὁμολογούντων τὴν πίστιν εἰς Χριστόν, ἂν δεχθῶμεν λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, τότε ἂν ἐνὸς μὲν ἀποκρούομεν παλαιὰς αἰρετικὰς ἀντιλήψεις τῶν Μοντανιστῶν, τῶν Νοβατιανῶν, τῶν Δονατιστῶν καὶ τῶν Διαμαρτυρομένων, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνον ἀόρατος, ἂν ἐτέρου δεχόμεθα αὐτὴν ὡς συγκροτουμένην ὑπὸ λαϊκῶν καὶ κληρικῶν.

Τὸ ἔν σκέλος λοιπὸν εἶναι ὁρατόν.

Ὁ Ἰδρυτὴς αὐτῆς ἐγένετο σάξ, δηλ. ἦτο ὁρατός, τὰ μυστήρια μεταδίδονται διὰ σημείων αἰσθητῶν καὶ ἡ κυβερνώσα ἱεραρχία εἶναι αἰσθητή. Ἀποτελεῖται δὲ ὅχι μόνον ἀπὸ τῶν δικαίων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλοῦς ἀκόμη (ὅχι τοὺς αἰρετικούς) ὁπωσδεκινύει ἡ παραβολὴ τῶν ζιζανίων τὰ ὁποῖα φύονται μετὰ τοῦ σίτου.

Ὡς πρὸς τὸ τρίτον συμπέρασμα, τὸ ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ ὀρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι δηλ. ὁ κλῆρος διοικεῖ πρέπει νὰ εἰπωμεν τὰ ἑξῆς :

Ὁ κλῆρος διοικεῖ ὅχι μόνον σήμερον ἀλλὰ ἀνέκαθεν. Τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου, καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸν Κύριον.

Πάντες οἱ χειροτονηθέντες ἀνεξαρκῆτως τοῦ βαθμοῦ τῶν περιβάλλονται ἀπὸ ὀρισμένην ἐξουσίαν. Αὐτοὶ εἶναι ὑπηρεταὶ καὶ διάκονοι τῆς Ἐκκλησίας. καὶ ἐκτὸς τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἔχουν καὶ περισσότερα τῶν λαϊκῶν δικαιώματα. «Τὰ πνευματικὰ ἀξιώματα κρείττονα τῶν κατὰ κόσμον», λέγει ὁ Ζ' κανὼν τῆς ἐν Τρούλλῳ συνόδου.

Λέγομεν περισσότερα δικαιώματα, ὅχι ὅμως νὰ γίνεται ὑποδούλωσις τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου μέχρις σημείου ποῦ νὰ θεωρεῖται ἀμέτοχον εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

Διότι ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ διαπιστώσωμεν τὸν βαθμὸν συμμετοχῆς τοῦ ὅχι εἰς τὸ ἁγιαστικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἀνῆκε ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν κλήρον, ἀλλὰ εἰς τὸ διοικητικόν.

Εἶναι δηλ. δυνατόν ἡ συνείδησις τῶν λαϊκῶν νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἄμυναν τῆς Πατρῴας Πίστεως καὶ νὰ περιφρουρήσῃ αὐτὴν ἀπὸ παρεκλίσεως ;

Ἡμπορεῖ ὁ λαϊκὸς νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ὀρθόδοξον ἀπὸ τὸν μὴ ὀρθόδοξον ; Ἐὰν ναὶ τότε ἡ υπεράσπισις τοῦ φρουρίου τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι δυνατόν νὰ

μὴν ἀφεθῇ μόνον εἰς τὸν κλῆρον ἀλλὰ νὰ λάβῃ μέρος καὶ ὁ λαός. Τί λέγει ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησιαστική Ἱστορία;

Ἡ τεραστίας ἐκτάσεως αὐτὸς στίβος ἀγώνων ἐπαβεβαίωσεν τὴν ἀποψιν ὅτι ὁ λαὸς πολλὰς φορὰς ἔχει ἐναργεστάτην τὴν συνείδησιν τῆς πίστεώς του. Ἀντιρῶ ἐξ Ἰσοῦ θαρραλέως καὶ ἀποφασιστικῶς μετὰ τὴν ὑγιαίνουσαν μερίδα τοῦ κλήρου καὶ ἀγωνίζεται μέχρις ἐσχάτων.

Τί νὰ ὑπενθυμίσωμεν; Τὴν στάσιν τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου εἰς τοὺς αἱρετικούς ἀγῶνας τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων; Τὴν ὑπερίσπισιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου ἐπὶ Ἰωάννου Ε' Παλαιολόγου καὶ κυρίως ἐπὶ Ἰωάννου Ζ' Παλαιολόγου πρῶτα πὺν ἐκεραυνοβόλησε τοὺς ἐνωτικούς ἀνέτρεψε τὰ σχέδια τοῦ Πάπα, καὶ ἔσωσε τὴν πίστιν μας; Ἡ πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς ἡμέρας μας διὰ νὰ ἀποδείξωμεν μετὰ τὴν ὁρθόδοξον στάσιν ἑκατοντάδων χιλιάδων λαοῦ ἔναντι τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τὸν ἀποφασιστικὸν ρόλον τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου;

Ἐὰν λοιπὸν ἀποδεχθῶμεν τὸν ἐνεργητικὸν ρόλον τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἐναπομένει τὸ χρέος νὰ τὸ ἀξιοποιήσωμεν.

Τὸ χρέος αὐτὸ εἶναι βαρύτερον δι' ἡμᾶς οἵτινες διερχόμεθα στιγμὰς κρίσεως καὶ ὁ ἥσυχασμός εἶναι ὀλέθριον σφάλμα.

Οἱ κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τοὺς ὑπευθύνους ἡγήτορας τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, θὰ πρέπει ν' ἀναζητήσουν συμπολεμιστὰς ἱκανοὺς μέσα ἀπὸ τὸ Πόιμνιόν των. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκπροσωποῦν ἐν Παράρτημα πρόσωπα κατὰ πάντα σεβαστὰ ἀλλὰ ἀνίκανα διὰ τὴν θέσιν αὐτήν.

Εἶναι ἀνάγκη τὰ συμβούλια νὰ ἀνασυγκροτηθοῦν. Νὰ ἀναζητηθῇ νέον αἷμα εἰς ἀνθρώπους δραστηρίους καὶ ἱκανοὺς.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΝΤΑΡΤΗΣ

Ἡ Ἠλεκτρικὸς Σιδηρόδρομος κατέβαιναν ἀπὸ τὴν Κηφισοῖα στὸν Πειραιᾶ. Κόσμος καὶ Κοσμάκης ὁ κάθε ἀνθρώπος μετὰ τὰ δικά του προβλήματα, τὰ δικά του ὄνειρα, τὰς δικὰς του ἐπιθυμίας.

Ἐξαφνα τὴν προσοχὴν ὅλων τραβᾷ ἓνα μικρὸν ἐπεισόδιον ἀσημάντο στὴν οὐσίαν του, χαρακτηριστικὸν στὰ διδάγματά του, διασκεδαστικὸν διὰ τὸ ἐπιβατικὸν κοινόν.

Ἡ ἥρωος τοῦ ἐπεισοδίου ἓνας μικρός, ὄχι μεγαλύτερος τῶν τεσσάρων ἐτῶν.

Ἡ μικρὸς ἤθελε μᾶλλον καλὰ νὰ σηκώσῃ δίπλα ἀπὸ τὴν μητέρα του, κάποιον πρόσωπον τῆς συντροφιάς τους καὶ νὰ κάτῃ αὐτός. Κίνησις πού στὸ βάθος τῆς ἔκρυβεν ἓνα τυραννικὸν ἐγωϊσμόν, μίαν τάσιν περιφρονήσεως, ἓνα αὐθαίρετον ἑξουτελισμόν.

Στὴν ἐπαναστατικὴν αὐτὴν ἀξίωσιν τοῦ μικροῦ παρεμβαίνει κατασταλτικὰ ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ.

— Ἐδῶ γρήγορα!

Ἡ πιτσιρικὰς ἀντέδρασε καὶ ἄρχισε νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ μυστικὸν τοῦ ὄπλου. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ μουντάκι, πὺν μέχρι τότε ἦταν χαριτωμένον, παίρνει μίαν πεισματάρικην ἑκφρασιν καὶ φωνὲς φοβερὰς σὲ δὺς διαπασῶν ἄρχισαν νὰ ἐκπέμπωνται πρὸς

ὅλας τὰς διευθύνσεις τοῦ βαγονιοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀντίστασις του τὸν ὠδήγησε σὲ τέτοιον βαθμὸν ἐπιμονῆς ὥστε νὰ τραβιέται στὸ δάπεδο.

Τὸν νόμον τῆς πειθαρχίας, πὺν ἀλλοιότῃκα δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἀντιληφθῇ ὁ μικρὸς ἀντάρτης, τὸν ἐπέβαλεν ὁ πατέρας μετὰ δυὸ ἤχηρὰ χαστούκια.

— Ἀαααα!!!!

Ἡ ὁλὴ ἡ δύναμις τῶν πνευμόνων τοῦ μικροῦ ἐχρησιμοποιήθη καὶ ὁρῆνοι σπαραξικάρδιοι ἐδονοῦσαν τὸ βαγόνι.

Τί θᾶκανε στὸ τέλος ὁ πιτσιρικῆς; Θὰ ὑπετάσσετο στὴν πατρικὴν ἀξίωσιν, θὰ ἐπιθασσεύετο στὴν γωνίτσα του καὶ θὰ μάθαινε ἀρετὰ νωρίς, ὅτι στὸν κόσμον αὐτὸν ὀφείλουν οἱ ἄνθρωποι νὰ πειθαρχοῦν!

Βέβαια, ἴσως οἱ ἐπιβάται ἠνωχλοῦντο γιὰ λίγο. Μποροῦν ὅμως στὸ φτιάξιμο ἐνὸς χαρακτήρος ἀξίζει λίγη θυσία.

Ἀλλωστε, στὸ κάτω κάτω, ὅποιος θέλει τὴν ἀρετὴν τοῦ μπορεῖ νὰ παίρνῃ ταξὶ καὶ νὰ μὴ χρησιμοποιοῦν δημόσιον μέσον μεταφορᾶς.

Ἀλλὰ, νά: Ἡ μητέρα! Σεβασμὸς πρὸς τὸ πλῆθος! ὑπερβολικὴ καὶ ὑπερτροφικὴ ἀγάπη πρὸς τὸ παιδί! Κινεῖται σὰν ἔμπειρος ναυτικός ν' ἀρπάξῃ τὸν ναυαγὸ ἀπ' τὰ μανιασμένα κύματα! Τραβᾷ τὸν μικρὸν ἀπ' τὸν ἀσφυκτικὸν κλοιὸν τῆς πατρικῆς ἀυστηρότητος!

Τραβᾷ ἡ μητέρα, τραβᾷ ὁ πατέρας.

Στὸ τέλος θριαμβεύει ἡ μητέρα!

Ἐπ' αὐτὸν ἀπὸ ὅλους ὅμως θριαμβεύει ὁ μικρὸς ἀντάρτης!

Κάθεται γιὰ λίγο στὸ περιβάλλον τῆς μητρικῆς προστασίας, καὶ μετὰ νᾶτος μετ' ἐλευθέρου κυκλοφορίας στὸ βαγόνι!

Σουλατσαρεῖ ἀσύνωτος καὶ κάνει αὐτό, πὺν θέλει!

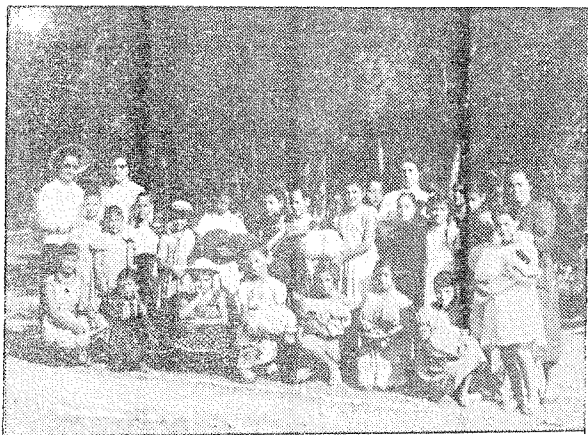
— Εἶδες ὁ μικρός! ἔκανε αὐτό, πὺν θέλει!

Κι' αὐτὸ ἴσως θὰ τὸν ὠδήγησιν στὴν ζωὴν νὰ μὴ πειθαρχῇ καὶ νὰ μὴ ὑπολογίῃ κανένα!

— Θᾶκλαιγε λίγο καὶ θὰ ἡσύχαζε, δαμασμένος ἀπὸ τὴν πατρικὴν ἀξίωσιν

— Τὰ παιδιά θέλουν αὐστηρότητα.

Ἀὐτὰ μονολογοῦσαν μερκοὶ ἐπιβάται, καὶ δὲν εἶχαν ἄδικον.

Ἀπὸ τὸ καρποφόρον ἔργον τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας» Ἡεφπεινὴ Κατασκήνωσις, ὅπου ἐφιλοξενήθησαν 35 παιδιά

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

ΤΙ ΜΕΝΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΜΑΣ :

(Λουκᾶ ΙΗ' Β-ΙΒ)

Σπόροι, πού κρύβουν ζωὴ τὰ εὐαγγελικὰ διδάγματα ! Ὅπως ὁ σπόρος παρ' ὅλον τὸ μικροσκοπικὸν τοῦ σχήμα ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ βλαστήσῃ καὶ νὰ χάρισῃ ὠφελίμους καρποὺς εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἔτσι καὶ τὸ κάθε διδάγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅσον ἁπλὸ καὶ νὰ φαίνεται, ἔχει μέσα του συντριπτικὴν δύναμιν, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ δώσῃ ζωὴ πνευματικὴν στὴν ψυχὴν, πού τὸ δέχεται μὲ εὐλάβειαν. Πόσοι ἄνθρωποι ἀμαρτωλοὶ, πόσα παιδιὰ δόφειλουν τὴν ἐπιστροφὴν τοὺς εἰς ἓνα κήρυγμα πού ἤκουσαν ἢ εἰς μίαν περικοπὴν, πού ἀνέγνωσαν ! Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος διετύπωσε μίαν μεγάλην ἀλήθειαν, ὅταν εἶπεν εἰς τὸν Κύριόν μας «Ρήματα ζωῆς αἰωνίου» τὴν διδασκαλίαν Του !

Καὶ ὅμως ἐνῶ εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς ῥίπτεται ὁ εὐλογημένος αὐτὸς σπόρος, ἐν τούτοις δὲν καρποφορεῖ εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς ! Πολλοὶ ἀκούουν τὸ κήρυγμα τοῦ ἱεροκέρυκος, πολλοὶ ἀναγινώσκουν τὴν Ἀγ. Γραφήν, ἐλάχιστοι ὅμως ὠφελοῦνται καὶ ὀλιγότεροι ἀκόμη παρουσιάζουν τὴν εὐλογημένην μεταβολὴν εἰς τὴν ζωὴν των.

Διὰ τί ;

Τὴν ἀπορίαν αὐτὴν τὴν λύει ὁ Κύριός μας εἰς τὴν ὥραϊαν παραβολὴν τοῦ Σπορέως. Ρίπτει ὁ ἐπουράνιος σπορέυς, ῥίπτει ἀφειδῶς τὸ σπέρμα τῆς σωτηρίας εἰς τοὺς ἀκροατάς, εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ ἔργον ὅμως αὐτὸ τῆς σπορᾶς τὸ καταστρέφουν διάφοροι παράγοντες, πού ὀφείλονται εἰς διάφορους αἰτίας, τὰς ὁποίας ὅμως ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν θέλησίν του δέχεται νὰ ἐνεργήσουν τὸ καταστρεπτικόν τοὺς ἔργον.

Μία αἰτία εἶναι τὰ «πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ». Ἐρχονται καὶ παίρνουν τὸν σπόρον. Ἄλλη αἰτία εἶναι ἡ σκληρότης τοῦ ἐδάφους «παρὰ τὴν ὁδὸν» ἄλλη εἶναι ἡ σκληρότης τοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος ὥς τόσον ἔχει ἐναμικρὸ λακκουδάκι μὲ νερὸ διὰ μίαν σιγμιαίαν καρποφορίαν. Τρίτη καὶ πρὸς ἐπικίνδυνον αἰτία εἶναι τ' ἀγκάθια. Κάθε μία ἀπὸ τὰς αἰτίας αὐτὰς ἐκφράζει καὶ ἀνάλογους ψυχικὰς καταστάσεις, δημιουργήματα τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ὑπερηφάνεια, αἱ μέξιμοι τοῦ βίου, τὸ κομικὸν φρόνημα, ἡ δειλία, ἡ ἀστραφτερὴ ἀγάπη τοῦ πλούτου, τὸ συμφέρον, νὰ τὰ ἐμπόδια πού καταστρέφουν τὴν πνευματικὴν καρποφορίαν.

Ὁ σπόρος τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας χρειάζεται ἔδαφος καλὸ «γῆν ἀγαθὴν», ψυχὴν καλλιεργημένην καὶ ἄνθρωπον, πού παραλλήλως μὲ τὸ ἄκουσμα τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν καταβάλλει τὴν ἡρωϊκὴν προσπάθειαν νὰ τὰς ἀφομοιώσῃ, νὰ τὰς μεταβάλῃ εἰς ἄγιαν καὶ εὐλογημένην ζωὴν.

Ἐρώτησε, ἀναγνώστα, τὸν ἑαυτὸν σου μὲ ἀντικειμενικὴν ἐλικρίνειαν : Εἶναι ἡ ψυχὴ σου «γῆ ἀγαθὴ», ὥστε νὰ καρποφορήσῃ ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου;

Ζήτησε μὲ τὴν προσευχὴν νὰ ἐτοιμάσῃ ὁ Θεὸς τὸ ἔδαφος τῆς Ψυχῆς σου διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ πολυτιμὸς αὐτὴ καλλιέργεια.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 30 Σβρίου 1957. — Εἰς μίαν ἀγωνιστικὴν πρόσκλησιν τῆς Ἱερᾶς Ὁρ. Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεσ)νίκης προσῆλθον εἰς μίαν ἱερὰν κοινὴν Σύσκεψιν ἐν Θεσ)νίκῃ καὶ εἰς τὰ εὐρύχωρα ἰδιόκτητα Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Κοινότητος, οἱ ἀντιπρόσωποι εἴκοσι δύο Κοινοτήτων καὶ Πιτων μετὰ τῶν Ἐφημερίων των, ἵνα ἀκούσουν τὰ πεπραγμένα τῆς τετραμελοῦς των Ἐπιτροπῆς τῆς ἐπιστροφῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν λήψιν ἀποφάσεων διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ ἐργασίαν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, καθὼς καὶ διὰ τὸ ἐν Ἀθήναις συνερχόμενον τὴν 10ην Ὀκτ. ἐ. ἔ. Ἱερατικὸν Συνέδριον. Ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν παρατηρητὴς παρέστη ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. Π. Λογγίνος. Εἰς τὸ ἀρραγὲς αὐτὸ μέτωπον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Μακεδονίας παρέστησαν οἱ καλαίμαχοι ἀγωνισταί : Πρωτοπρεσβύτερος Σάββας Παπαδόπουλος Θεσ)νίκης, Ἱερεὺς Στυλ. Μουσᾶς Θεσ)νίκης, Ἱεροῦ. Θεόκτιστος Ἀδαμάκης Καβάλας, Ἱερεὺς Νικὸλ. Ἀλεξανδρίδης Μεσσοβόλης, Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαβδόπουλος Δράμας καὶ ὁ Ἱερεὺς Βασίλειος ὁ Θεσ)νικὸς π. Ν. Τσιρέλας Κατόπιν συμπροσευχῆς καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου Σάββα Παπαδοπούλου καὶ ἐν πνεύματι ἀγάπης Χριστοῦ, διεξήχθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς κοινῆς ταύτης Ἱερᾶς Συσκεψέως μὲ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν προαγωγὴν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἐν πνεύματι Ἑνότητος διὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁμίλησαν μέσα εἰς ἀγωνιστικὰ πλαίσια οἱ Κληρικοὶ μας καὶ οἱ λαϊκοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Πιτων ἠκούσθη δὲ ἡδῶς ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν Πανος. Ἀρχιμ. Πατὴρ Λογγίνος, ὁμίλησαν ἐπίσης οἱ ἀδελφοὶ Σταῦρος Ἀγραφιῶτης δικηγόρος καὶ Κιτσικόπουλος Συνταγμ. ἐ. ἔ. ὅσοι ἔβλεπον τὰ ὅλα συζητηθέντα θέματα εἰς ἀγωνιστικὰ πορίσματα. Ἐν τέλει ἀπεφασίσθη ὅπως σύσσωμος ὁ Ἱερός Κλήρος συμμετάσχῃ εἰς τὸ συνερχόμενον ἐν Ἀθήναις Ἱερατικὸν Συνέδριον καὶ συντείνῃ εἰς τὴν ἐνότητα τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ εἰς Προσδευτικὸν Πρόγραμμα, καὶ ἐκλέγονται οἱ ἀδελφοὶ κ. κ. Αἰγας, Ἡλιάδης καὶ Νικολαΐδης, ἵνα κατέλθουν εἰς Ἀθήνας καὶ ὡς Παρατηρητὰ ἐκ μέρους τῆς Μακεδονίας παρακολουθήσουν ἐκ τοῦ σύνεργου, τὴν ὅλην ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιστικὴν ὑπόθεσιν.

† ΙΕΡΕΥΣ ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ΜΟΝΟΝ δεόν νὰ ἀπευθύνηται πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερεμέτιον Καλοσκαμίην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33 ΑΘΗΝΑΣ

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΠΕΡΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ κόσμος δὲ τὸν ὁποῖον βλέπομεν ἐδημιουργήθη κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν· ὁ πανάγαθος Θεὸς κατὰ πρῶτον ἔπλασε τὴν ὕλην χωρὶς μορφὴν καὶ σχῆμα, διεσκόρπισε δὲ εἰς αὐτὴν τὸ φῶς· ἔπειτα ἐχώρησε τὴν γῆν ἀπὸ τὰ λοιπὰ οὐράνια σώματα καὶ περιεκύκλωσε τὴν γῆν μετὰ τὸ στερέωμα, ἦτοι τὴν ἀτμόσφαιραν· ὕστερον ἐχώρησε τὴν γῆν ἀπὸ τὰς θαλάσσας καὶ διέταξε τὴν γῆν νὰ βλαστήσῃ κάθε εἶδους βοτάνην καὶ χόρτον· μετὰ τοῦτο ἔπλασε τὸν ἥλιον τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄστρα· ἀκολουθῶς ἔπλασε τὰ ὑδροβία ζῶα, δηλαδὴ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ζῶσιν εἰς τὰ νερά, καὶ τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα πετώσιν εἰς τὸν ἀέρα· ὕστερότερον δὲ ἐδημιούργησε τὰ ἐρπετά καὶ τὰ τετράποδα· τελευταῖον δὲ τὸν ἄνθρωπον δισύνθετον, ἦτοι ἀπὸ σώμα γήινον, ἢ χοϊκὸν καὶ ἀπὸ πνεῦμα, ἢ ψυχὴν, ὠνόμασε δὲ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον Ἀδὰμ, δηλὰ δὴ χοϊκόν, καὶ τὸν ἔθηκεν εἰς τὸν παράδεισον, δηλαδὴ εἰς κῆπον εἰς τὸν ὁποῖον ἡ προαινάδα ἦτο παντοτεινὴ καὶ ἐξαιρετος τὰ ἄνθη ὠραία καὶ εὖσμος, τὰ νερά ἁφθονα καὶ κρυστάλλωδη, τὰ δένδρα διάφορα μετὰ καρποὺς γλυκεῖς καὶ χυμώδεις· ἐν γένει εἰς τὸν παράδεισον ὑπῆρχε κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠψφραине τοὺς ὀφθαλμούς, ἔθελε τὴν ἀκοὴν καὶ ἔερχε τὴν γεύσιν· διὰ τὰ μὴ στενοχωρεῖται δὲ ζῶν μόνος ὁ Ἀδὰμ εἰς τὸν παράδεισον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν σύντροφον τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Εὐάν, τὸ ὁποῖον σημαίνει ζωή.

Προσέτι ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀδὰμ τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ ὅλων τῶν κτισμάτων καὶ τῶν ζῶων καὶ τὴν εὐλογίαν νὰ αὐξάνωνται καὶ πληθύνωνται γεμίσωσι δὲ τὴν γῆν μετὰ τοὺς ἀπογόνους των διὰ τὰ δοκιμάσῃ δὲ αὐτόν, ἐὰν δηλαδὴ δύναται νὰ συγκρατῇ τὴν ἐλευθερίαν καὶ θέλησιν του τοῦ ἀπηγόρευσε τοῦ νὰ φάγῃ τὸν καρπὸν τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως τὸ ὁποῖον ἦτο πεφωτισμένον εἰς τὸ μέσον τοῦ Παραδείσου.

Ὁ κόσμος λοιπὸν τὸν ὁποῖον βλέπομεν καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ ὁποῖου ἀπολαμβάνομεν δὲν ἔγειναν ἀφ' ἑαυτοῦ, δὲν εἶνε ἔργον τύχης. Οὔτε δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὴν σημερινὴν του τελειότητα. Διότι ἐὰν δεχθῶμεν, ὅτι ἔγινε μόνος του, τότε δεχόμεθα ὅτι ἡ ὕλη εἶναι αἰωνία καὶ ὅτι ἔχει ζωὴν καὶ γνῶσιν, ἐνῷ εἶνε ὁμολογημένον ὅτι ἡ ὕλη εἶνε νεκρά καὶ ἄνους· ἐὰν δὲ δεχθῶμεν ὅτι ἡ τύχη ἐφεφερε τὸν κόσμον εἰς τὸ μέσον, τότε σιγηλῶς δεχόμεθα ὅτι μετὰ τὸν αἰώνιον Θεὸν ὑπῆρχε καὶ ἡ τύχη, ἡ ὁποία καίτοι εἶνε τυφλὴ ἐδημιούργησεν ὅμως τὸ ἀριστούργημα τῶν δημιουργημάτων, τὸν κόσμον, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἄτοπον· ἐὰν δὲ δεχθῶμεν ὅτι ὁ κόσμος ἐπλάσθη ἀτελής, ὕστερον δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὴν σημερινὴν τελειότητα, τότε δεχόμεθα τὸν Θεόν, ἢ ὅτι εἶναι ἄπειρος καὶ ἀδόκιμος τεχνίτης· ὁ ὁποῖος κατεσκεύασε προπλάσματα, μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς τὸν τύπον τοῦ τελείου, ἢ ὅτι εἶναι φθονερός, στέρεας τὰ πλάσματα αὐτοῦ νὰ βασιλεύουνται μέχρις οὗ φθάσωσιν εἰς τὸν τύπον τοῦ τελείου, καὶ τὰ δύο ὅμως ταῦτα ἀντίκεινται εἰς τὴν ἀγαθότητα, παντοδυναμίαν καὶ πανσοφίαν τοῦ ἁγίου Θεοῦ.

Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος ἐκκλησία καὶ ὅλος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί, ὅτι: Ὑπὸ τῶν Γραφείων ἡμῶν ἐκδίδονται καὶ ἐφέτος—εὐρισκόμενοι ἤδη ὑπὸ ἐκτύπωσιν—Ἡμεροδεῖκται τοῖχου καὶ τσέπης, ἀλλὰ μετὰ περιοχόμενου θρησκευτικῆς ὕλης ἀσυγκρίτως ἀνωτέρας τῆς τῶν παρελθόντων ἐτῶν. Θὰ ἐκτυπωθῶσιν ὅμως εἰς ὁρισμένον ἀριθμὸν ἀντιτύπων.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅθεν—καὶ δὲν πρέπει οὐδεὶς νὰ στερηθῇ τῆς τοιαύτης πνευματικῆς ἀπολαύσεως—πρέπει νὰ δηλώσωσιν ἐγκαίρως εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὸν ὄνπερ θὰ χρεασθῶσιν ἀριθμὸν ἀντιτύπων, ἵνα ἔχωμεν τοῦτο ὑπ' ὄψιν καὶ μὴ παρουσιάζωνται ἐκ τῶν ὑστέρων παράπονα, ὡς συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῶν Γ.Ο.Χ.

Νίκης 33.—Ἀθῆναι

ὁ Χριστιανικὸς κόσμος δέχονται καὶ ὁμολογοῦσιν ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη μετὰ ὅλην τὴν δυνατὴν τελειότητα· ὅτι οἱ κακοὶ ἄγγελοι ἐπλάσθησαν ἀγαθοί· ὅτι ὁ κόσμος καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθησαν τέλει· ὅτι κάθε πλάσμα εἶχεν ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐπλάσθη. Διότι μόνον κατ' αὐτόν τὸν τρόπον εἶνε δυνατόν νὰ κατανοηθῇ ἡ ἄπειρος τοῦ Θεοῦ ἀγαθότης, παντοδυναμία καὶ πανσοφία τὸ ὁποῖον βεβαίον καὶ ἡ ἁγία Γραφὴ λέγουσα «εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα ὅσα ἐποίησε καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν» (Γεν: α! 31) ἦτοι ἄξια καὶ ἱκανὰ νὰ τύχῃσι τοῦ σκοποῦ διὰ τὸν ὁποῖον ἐπλάσθησαν,

Ὁ κόσμος λοιπὸν εἶνε ἡ μεγάλη βίβλος ἡ ὁποία διδάσκει τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ κατὰ τοπρον εἰς τὸ ὁποῖον φανερώνονται ὅλαι αἱ τελειότητες τοῦ ἁγίου Θεοῦ. Διότι τὴν μὲν παντοδυναμίαν του μαρτυροῦν τὰ ἄπειρα πλάσματα του, τὴν πανσοφίαν του ἡ τάξις ἡ ὁποία βασιλεύει εἰς ὅλον τὸν κόσμον, τὴν ἀγαθότητά του ἡ ἁφθονος ζωὴ ἡ ὁποία εἶνε χυμένη εἰς ὅλην τὴν φύσιν, τὴν ἀγιότητα του αἱ δυνάμεις μετὰ τὰς ὁποίας ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον διὰ τὰ φεύγῃ τὸ κακὸν καὶ ἐνεργῇ τὸ ἀγαθόν, τὴν δικαιοσύνην δὲ ἡ ἡσυχία τῆς συνειδήσεως ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τὸ ἀγαθὸν καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ ὁ φρικτὸς θάνατος τῶν ἐργατῶν τοῦ κακοῦ καὶ ἐγκληματιῶν.

ΚΗΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ διαφόρους πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλὰς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀνγγράφωσι ὀπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Ἡ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΧΡΕΙΑΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Ἐπειδὴ ὠρισμένοι κύκλοι ἢ ἓν ἢ ἄλλον λόγον κινούμενοι ἠμφισβήτησαν καὶ ἠμφισβητοῦσι τὴν δικαιοδοσίαν καὶ τὰ δικαιώματα τῆς διοικούσης προσωρινῶς, καὶ ἀπὸ τῆς ἰσίας μεταστάσεως τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου καὶ Ἡγέτου ἡμῶν Κυροῦ Χρυσοστόμου, τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ τοῦτο ἐπίκειρον θεωρεῖται νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα τὰ ὅσα περὶ τῆς υποθέσεως ταύτης ἀναφέρει τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον» τοῦ Νικοδήμου Μίλλας ἀπὸ τῆς σελίδος 544 καὶ ἑξῆς:

«Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ νομίμου Ἐπισκόπου χαρακτηρίζεται ἡ Ἐπισκοπικὴ Ἐπαρχία μέχρι τῆς χειροτονίας νέου Ἐπισκόπου *χρεεύουσα ἢ σχολάζουσα*.

Κατὰ τὴν χρεῖαν τῆς Ἐπισκοπῆς *διοικεῖ ὁ Κλῆρος αὐτῆς τὰ κατ' αὐτὴν*· περὶ δὲ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας μεριμνᾷ ὁ Οἰκονόμος τῆς Ἐπισκοπῆς... Κατὰ τὴν χρεῖαν τῆς Ἐπισκοπῆς διώκει συνήθως τὰ κατ' αὐτὴν ὁ Κλῆρος αὐτῆς.

Ὑπὸ τὸν Κλῆρον, ὅστις ἔδει νὰ ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τῆς χρεουόσης Ἐπισκοπῆς, *ροεῖται τὸ ἐκ Προσβυτέρων συγκείμενον ἐκείνο συμβούλιον* παρὰ τῇ Ἐπισκοπικῇ ἑδρᾷ, οὗτος ὁ Οἰκονόμος ἦν ὁ ἀνώτατος ἀξιωματικός.

Τὸ Συμβούλιον τοῦτο ἀνελάμβανε τὴν φροντίδα *πασῶν τῶν υποθέσεων τῆς διοικήσεως* τῆς Ἐπισκοπῆς, τῶν τε περὶ Πίστεως καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν οἰκονομικῶν ἐκτὸς τῶν υποθέσεων ἐκείνων, αἵτινες συνδεόμεναι μετὰ τοῦ δικαιώματος τῆς χειροτονίας ἐπεφυλάσσοντο τῷ Ἐπισκόπῳ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἐνθρονισμοῦ τοῦ νέου Ἐπισκόπου, ὅστις καθίσταται διὰ τούτου ἡ κανονικὴ καὶ νόμιμος πνευματικὴ κεφαλὴ τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ, *λῆγει τὸ δικαίωμα* τῆς διοικήσεως τοῦ Κλήρου ἢ τοῦ ἐκ Προσβυτέρων Συμβουλίου.

Ἐν τῷ αὐτῷ «Ἐκκλησιαστικῷ Δικαίῳ» καὶ ἀπὸ τῆς σελίδος 714 καὶ ἑξῆς ἀναφέρονται αἱ ἐπιβαλλόμεναι κατὰ τῶν παρεκτροπομένων Κληρικῶν Ἐκκλησιαστικαὶ ποιναί, μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ *ἡ ποινὴ τῆς ἐπιπλήξεως*.

Ἡ ἐπιπλήξις ἀπαγγέλλεται εἴτε προσωπικῶς παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου, ἢ ὑπὸ τῆς Συνόδου. Ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει *ἐπιπλήττεται ὁ ἐνοχος ἐπισημῶς καὶ δημοσίᾳ*· τούτου δ' ἕνεκα τὸ εἶδος τῆς ποινῆς ταύτης εἶναι βαρύτερον τοῦ πρώτου. Περὶ τῆς ἐπιπλήξεως ἰδίᾳ τῆς ἐπισήμου ὡς Ἐκκλησιαστικῆς ποινῆς, γίνεται λόγος ἤδη ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις μνημείοις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου. Καὶ ἐν συνείδῃ φέρονται μαρτυρίαι ἐκ τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν Βιβλ. Β'. Κεφ. ΜΗ'. καὶ ἐκ τοῦ ΙΘ'. Κανόνος τῆς Τετάρτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐφ' ὅσον χρεύει ὁ Ἐπισκοπικὸς Θρόνος καὶ διοικεῖ τὸ ἐκ Προσβυτέρων Συμβούλιον, πρόδηλον ὅτι τοῦτο δικαιοῦται ἵνα ἐπιβάλλῃ καὶ τὰς ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων προβλεπομένας κατὰ τῶν παρεκτροπομένων Κληρικῶν ποινάς.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. συνελθὼν ἐκτάκτως σήμερον ἡμέραν Παρασκευὴν 28)9 —11)10)57, ἐπὶ τῷ ἀδοκίμῳ θανάτῳ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ Δημητρίου Κυριακοπούλου διατελέσαντος Προέδρου τῆς Ὁργανώσεως καὶ πολλὰς προσεγγόντος ὑπηρεσίας, ἀκούσαν δὲ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ

Ἀποφασίζει

1) Νὰ ἐκφρασθῶσιν τὰ συλλυπητήρια εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος.

2) Νὰ ἀναζητηθῇ ἡ φωτογραφία του εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

3) Νὰ κατατεθῇ στέφανος ἐπὶ τῆς σοροῦ.

4) Νὰ παρακολουθήσῃ σύσσωμον τὴν ἐκφορὰν καὶ

5) Νὰ δημοσιευθῇ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28)9 - 57

Ὁ Πρόεδρος
Δ. ΚΟΤΤΗΣ

Ὁ Γ. Γραμματεὺς
Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Αὐτοί, ποὺ φεύγουν

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μαχητὴς καὶ Πρωτοεργάτης

Θλιβερός ἐπίλογος διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ὁ θάνατος! Ἀναγκαῖα θύρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ διέλθῃ τις διὰ νὰ ἀναχθῇ εἰς τὴν αἰωνιότητα· οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου Αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς Χριστιανὸς φοβεῖται τὴν ὁφειλὴν τοῦ θανάτου, διότι ἔχει ζῶσαν τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Κυρίου, «ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται».

Τὰς τελευταίας αὐτᾶς ἡμέρας καὶ συγκεκριμένως τὴν Παρασκευὴν πρὸς τὸ Σάββατον (12-10-57) ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἕνας μαχητὴς τοῦ Ἀγῶνος μας, ὁ Δημήτριος Κυριακόπουλος. Εἰς ὅλους γνωστὸς διὰ τὴν ἀκούσαστον καὶ ἰνεξάντλητον μαχητικότητα του. Κατηνάλωσε τὴν ζωὴν του ὡς εὐορκὸς καὶ ἐναργὴς στρατιώτης ἄλλοτε μὲν εἰς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, ἄλλοτε δὲ εἰς θρησκευτικούς.

Χάριν τῶν ἀγῶνων αὐτῶν ἀντικατέστησε τὴν οἰκογένειάν του μὲ τὰ γραφεῖα τοῦ ἀγῶνος. Διετέλεσε πολλάκις Γενικὸς Γραμματεὺς, Πρόεδρος παλαιότερον τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος Γ. Ο. Χ., τελευταίως τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας. Συντέλεσε εἰς τὴν ἔξοδον τῶν Ἀρχιερέων κατὰ τὸ 1935 καὶ τὸ πᾶν ἐπεστράτεψε διὰ τὴν πρόοδον καὶ νίκην τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας.

Αὐτὴ ἡ ἀγωνιστικὴ του δράσις δὲν τὸν ἠμπόδιζε νὰ εἶναι ἕνας στοργικὸς οἰκογενειάρχης.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν. Παραυρῆθησαν ἀρκετοὶ κληρικοί, ἡ οἰκογένειά του ἀντιπρόσωποι τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν πρόεδρον κ. Γεώργιον Κόττην, ἀνώτεροι Δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοὶ καὶ πλήθος κόσμου, τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος. Τὸν ἐπικηδεῖον

ΠΕΡΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὅλος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος δέχεται καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἄφου ἔπλασε τὸν κόσμον, δὲν τὸν ἀφήκεν ἄνευ ἐπιμελείας καὶ φροντίδος, ἀλλ' ὡς καλὸς κυβερνήτης καὶ κύριος σκέπτεται καὶ φροντίζει περὶ αὐτοῦ, δηλαδὴ προνοεῖ, πῶς κάθε πλάσμα νὰ τύχη τοῦ σκοποῦ διὰ τὸν ὅποιον ἐπλάσθη. Τὴν πρόνοιαν τοῦ ἁγίου Θεοῦ περὶ τοῦ κόσμου ψάλλει ὁ Δαβὶδ ὡς ἑξῆς: «Ὁ ἐτοιμάζων τῇ γῇ θεῖόν, ὁ ἐξανατέλλων ἐν ὄρεσι χόρτον, καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ὁ διδοὺς τοῖς κτήνεσι τροφήν αὐτῶν, καὶ τοῖς νεοσσοῖς τῶν κοράκιων τοῖς ἐπικαλουμένοις Αὐτὸν (ψλμ. ργ' 14 ρμς' 9). Τὴν περὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ ἰδιάζουσαν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκθέτει οὕτως: «Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε καὶ τί πίητε· μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσασθε, πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ, οἷδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι ζητεῖτε τούτων ἀπάντων. Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα; ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά. Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς ἀθάλλει οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει. Εἰ δὲ τὸ χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα, καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι! οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ πρὸς αἶμα καὶ τὴν γῆν ἄνευ τοῦ Πατρὸς ὑμῶν, ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἡριθμημέναι εἰσιν (Ματθ. ζ' 26, 31 ι' 30).

Ὁ Θεὸς λοιπὸν φροντίζει καὶ προνοεῖ δι' ὅλα τὰ πλάσματά του, ὅπως ἡ φιλόστοργος μήτηρ διὰ τὰ τέκνα της· διὰ τοῦτο Αὐτὸς ὁ Πανάγαθος Θεὸς λέγει διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου «εἰ δὲ καὶ ἐπιλάθοιτο γυνὴ τοῦ ἐλεῆσαι τὰ ἔκγονα τῆς κοιλίας αὐτῆς· ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐπικησομαι σου (Ἠσ. μθ. 15).

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὰ δυστυχήματα τὰ ὅποια ἐπέρχονται εἰς τὸν ἄνθρωπον, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ταῦτα γίνονται, ἢ διότι ὁ ἅγιος Θεὸς θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίσιν μας, ἢ διότι ὁ βίος ἡμῶν εἶνε ἁμαρτωλὸς καὶ διὰ τῶν δυστυχημάτων ποθεῖ νὰ ἐλκύσῃ καὶ φέρῃ ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν.

Καὶ τὰ εἰς τὸν κόσμον δὲ ἐπισυμβαίνοντα δυστυ-

ἔξεφώνησε ὁ Θεολόγος κ. Σταῖρος Καραμήτσος. Ὁ νεκρὸς συνωδύηθη πανδήμως μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας καὶ ἐτάφη εἰς οἰκογενειακὸν τάφον εἰς τὸ Α'. Νεκροταφεῖον Ἀθηνῶν, καλυπτόμενος ὑπὸ τῆς κυανολεύκου, ὡς ἀνώτερος ἀξιωματικός.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀγωνιστοῦ Ὁρθοδοξίας Δημ. Κυριακοπούλου, συγχωρῶν αὐτῷ χάριν τοῦ διεξαχθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἀγῶνος τὰς τυχόν ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, κατατάσσων αὐτὸν ἐνθα λαμπρύνει τὸ φῶς τοῦ προσώπου του καὶ παρηγορῶν τὴν εὐλαβεστάτην οἰκογένειάν του.

χήματα ἢ εἶνε τιμωρία δικαία τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ἢ σκοπὸν ἔχουσιν τὴν ὠφέλειαν πολλῶν ἐπὶ ζημίᾳ ὀλίγων.

Ἐν γένει ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει πάντοτε νὰ δοξολογῇ τὸν Θεόν, ὁ ὅποιος τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πλάσματος οἰκονομεῖ, ὡς πατὴρ δὲ φιλόστοργος ἄλλοτε μὲν θωπεύει, ἄλλοτε δὲ πλήττει πάντοτε ὁμῶς ἀποβλέπει εἰς τὸ καλὸν καὶ συμφέρον τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πλάσματος.

ΚΑΤΑ ΛΑΤΙΝΩΝ
ΣΤΗΛΙΤΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀπαριθμοῦσα συντόμως μὲν, πλὴν μέαν πρὸς μέαν τὰς τῶν Λατίνων καινοτομίας

Ὁ ἀείμνηστος Εὐγένιος Βούλγαρις, ὁ ἐνδοξὸς ἐκείνος Κερκυραῖος ἀνὴρ, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὄνομα καὶ τὸ κλέος εἶναι μέγα ὄχι μόνον ἐν Ἑλλάδι καὶ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ρωσίᾳ παρὰ τοῖς εὐσεβεσι Ρώσοις, τῶν ὁποίων καὶ Ἀρχιερεὺς ἐχημάτισε, καὶ παρὰ τῶν ὁποίων ὡς Ἅγιος ἀνεκηρύχθη καὶ τιμᾶται. Οὗτος ὁ σοφώτατος ἀνὴρ μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων διὰ τῶν ὁποίων ὠφέλησεν, ὠφελεῖ καὶ θὰ ὠφελεῖ μέχρι συντελείας τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν προστατεύων αὐτὴν ἐκ τῶν ποικιλιανύμων ἐχθρῶν καὶ ἐπιβούλων, ἔγραψε καὶ τὴν παρὰ πόδας ἐπιστολήν, ἀποστείλας πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Σερβίας ἐπιβουλευμένους κατὰ τὴν πίσιν παντοιοτρόπως ὑπὸ τῶν ἐξαποστόλων Πραιτέρων τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης.

Ἐκτιδὼν ἐξακολουθητικῶς ἀπὸ τότε, καὶ σήμερον ἀκόμη, τὴν αὐτὴν κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τακτικὴν μετέρχονται οἱ ἐκ τῆς Ρώμης τοῦ Πάπα ὁπαδοὶ καὶ ἀπόστολοι, διὰ τοῦτο ἐπὶ καιρὸς θεωρεῖται ἡ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀναδημοσίευσίς πρὸς γνῶσιν καὶ προφύλαξιν τῶν ἡμετέρων Ἀδελφῶν ἐκ τῆς τῶν Παπιστῶν κακουργίας. Ἀρχεται δὲ ἡ ἐπιστολὴ οὕτως:

«Ἀπαντες οἱ κατοικοῦντες τὴν μεγάλην Ἑπαρχίαν τῆς Σερβίας, εὐλογημένοι Χριστιανοί, ὅσοι τε τοῦ ἱεροῦ Καταλόγου καὶ Κλήρου ἐστέ, καὶ ὅσοι τῆς τῶν Λαϊκῶν τάξεως, ὅσοι τε κοσμικοῖς ἐμπρέπετε καὶ πολιτικοῖς ἀξιώμασιν, ἢ προσδρίαν ἐπὶ ἄλλων ἔχετε, ἢ στρατηγίαν, ἢ ἁπλῶς στρατείαν μετέρχεσθε, καὶ ὅσοι τὸν ἰδιωτικὸν βίον ζήτε, πλούσιοι καὶ πένητες, ἄνδρες ὁμοῦ καὶ γυναῖκες, γέροντες καὶ νέοι καὶ πάντες οἱ λατρευτὲς τοῦ μεγάλου καὶ ἀληθινοῦ Βασιλέως τῶν βασιλευόντων Θεοῦ, καὶ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λογου Αὐτοῦ, Οὗ τῷ Αἵματι ἡ γοργασθήτε, καὶ ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ διαβόλου ἐρυσθήτε, ὑποκείμενοι μὲν τῇ κοσμικῇ Ἀυτοκρατορίᾳ κατὰ κοσμικὸν δικαίωμα καὶ νόμον, ὑποτασσόμενοι δὲ τῇ Ὁρθοδόξῳ Καθολικῇ τε καὶ Ἀποστολικῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὸν πνευματικὸν καὶ οὐράνιον Νόμον τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Χάριτος, τῆς ἀληθοῦς Πίστews μακάρια γεννήματα καὶ θεῖα ἀναγεννήματα καὶ ἀναμορφώματα, τῆς ἐκλεκτῆς μάνδρας τοῦ Χριστοῦ λογικὰ θεοφρονητὰ πρόβατα. Ὁ ἄνωθεν φωτισμὸς τοῦ μεγάλου Πατρὸς τῶν Φώτων Θεοῦ, καὶ ἡ χάρις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ κοινωνία καὶ ἐπίκαιρία τοῦ

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

δμοουσίου καὶ συναϊδίου Πατρὶ καὶ Υἱῷ Πνεύματος, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί !

Λογίζομενος ἐγὼ κατὰ νοῦν, ὅτι ἡμεῖς ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς καὶ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τὰ πιστὰ καὶ γνήσια τέκνα αὐτῆς, ὅσοι κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην εἰμεθα διεσπαρμένοι εἰς διαφόρους ἐπαρχίας καὶ χώρας, συνιστῶμεν, ὡς πολλὰ καὶ διάφορα μέλη, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα, καὶ ἑσμέν, κατὰ τοῦ Ἀποστόλου «σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους», καὶ ἔχομεν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κεφαλὴν, τὸν σεσαρκωμένον δι' ἡμᾶς Θεὸν Λόγον Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἡξεύρω, ὅτι αὐτοῦ τοῦ σώματος τὰ μέλη πρέπει νὰ βοηθῶνται ὑπ' ἀλλήλων καὶ νὰ συμπονῶσιν εἰς τοὺς πόνους, καὶ νὰ συμπάσχωσιν εἰς τὰ πάθη, καὶ νὰ προφθάνωνται εἰς τὰς χρεῖας, καὶ νὰ συμπαρηγοῶνται εἰς τὰς περιστάσεις, καὶ ἀπλῶς νὰ μὴ μένῃ ἀναίσθητον τὸ ἐν μέλος εἰς τοῦ ἄλλου τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ κατὰ τὸν Προφητικὸν λόγον : «Ὅταν ἡ κοιλία ἀλγῇ, νὰ μαρμάρωσιν τὰ αἰσθητήρια, νομίζοντα καθὲν τὸ κακὸν ἢ τὸ καλὸν τοῦ ἄλλου ὡς ἴδιον».

Αὐτὰ συλλογίζομενος καθ' ἑαυτὸν εἶπα, ὄντας καὶ ἐγὼ τοῦ μακαρίου αὐτοῦ σώματος, τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, χάριτι Χριστοῦ, μέλος ταπεινὸν καὶ εὐτυχὲς καὶ ἀχρεῖον, πλὴν μέλος ἀληθὲς, καὶ μανθάνων, ὅτι : ἀπὸ μὲν τῶν Πολιτικῶν Ἀρχόντων εἰς τὰ πολιτικά δικαίως καὶ νομίμως διοικεῖσθε, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ ἀνέσει ζῆτε, μεγάλην ἐδοκίμασα χαράν, καὶ δόξαν ἀπέδωκα εἰς τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστίαν.

Ἀλλὰ πάλιν ἀκούων, ὅτι : ὑπὸ τῶν τῆς Δυτικῆς καινοτομίας προμάχων, τῶν ἐνθέρμων καὶ ἐκκεκαυμένων ὑπὸ ἀδιακρίτου καὶ ἀνοσίτου ζήλου ὑπερασπιστῶν καὶ ὑλασπιστῶν τῆς Παπικῆς μονοκρατορίας Λατίνων Φρατέρων δὲν ἀφίνεσθε ἀνενόχλητοι, ἀλλὰ τὰ μὲν ὑποσχέσασθε, τὰ δὲ ἀπειλαῖς, τὰ δὲ διὰ πειθοῦς καὶ βίας πειράξεσθε καὶ παρακινεῖσθε νὰ ἀθετήσετε τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ ὁμολογίαν, τὴν ὁποῖαν ἄνωθεν ὑπὸ τῶν Πατέρων ὑμῶν ἐδέξασθε, καὶ μετὰ τὸ γάλα ἐποτίσθητε, καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ἠδέξθητε, καὶ διὰ μέσου τῆς ὁποίας τὴν σωτηρίαν ἐλάβετε.

Ταῦτα ἀκούων ὅχι τόσον σὰς ἐμακάρισα διὰ τὴν πρόσκαιρον ἄνεσιν ὅπου ἀπολαμβάνετε, ὅσον σὰς ἐταλάνισα διὰ τὴν αἰώνιον ζημίαν ὅπου ὑπομένετε.

Καὶ ἐπειδὴ ἀδελφός σας εἰμὶ ἐγώ, καὶ τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς τέκνον, εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχίαν σας πῶς νὰ μὴ λυπηθῶ, ὄντας τοῦ αὐτοῦ Βασιλέως στρατιώτης, εἰς αὐτὸν τὸν ψυχικὸν πόλεμον ὅπου δοκιμάζετε ; Πῶς νὰ μὴ συμμαχήσω, τῆς αὐτῆς πόλεως ὄντας πρόβατον ; Διὰ τοὺς αὐτοὺς βαρεῖς λύκους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διώκεσθε, πῶς νὰ μὴ συνταραχθῶ ;

Βέβαια ἂν τοῦ πράγματος ἡ θεραπεία ἔστεινεν εἰς τὴν δυνάμιν μου, ἤθελα κινηθῶ καὶ μετὰ αὐτὴν τὴν χύσιν τοῦ αἵματός μου, καὶ μετὰ μαρτύριον καὶ μετὰ θάνατον ἂν ἤθελε χρεισθῇ, διὰ νὰ παύσω τὰς ἐνοχλήσεις αὐτὰς καὶ τοὺς πειρασμοὺς ὅπου εἰς τὰς τῆς πίστεως δοκιμάζετε, καὶ γενναίως ἤθελα ὑπομείναι κάθε κακὸν ὅπερ ὑμῶν τῶν ἀδελφῶν μου.

τῶν συγγενῶν μου, ὅχι κατὰ σάρκα ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.

Ἐπειδὴ ὁμως δὲν δύναμαι, καθὼς ἤθελα, νὰ σὰς βοηθήσω, ἰδοὺ κινουμαι ὡς δύναμαι μεταχειριζόμενος ἀντὶ τῶν ἔργων τὸν γραπτὸν λόγον. Σὰς σημειῶναι θένεν ταύτας τὰς παραινήσεις, καὶ νουθεσίας, τὰς ὁποίας γεννᾷ εἰς τὸν νοῦν μου ὁ ζήλος, τὸν ὁποῖον ἔχω ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν σας. (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ρ ό ς

τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀθῆναις

Μετὰ μεγάλης λύπης ἐπληροφόρηθην τὴν ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς τὰ αἰώνια μετὰστασιν τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Κυριακοπούλου συνδέσαντος τὸ ὄνομα αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον τριακονταετίαν ποικιλοτρόπως εὐηργέτησε καὶ δεξιότηχως κατηύθυνε. Διαβιβάσατε παρακαλοῦμεν πρὸς τὴν βαρυπνευσθῶσαν οἰκογένειαν αὐτοῦ τὰ θερμὰ συλλυπητήρια τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορείτων Πατέρων.

Ἰερὰ Σκῆτη Ἀγίας Ἀννης Ἀγ.ου Ὁρους

τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου 1957

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Χαράλαμπος Ταμβάκης Ἀντώνιος Μουσιάνης
Μοναχὸς Μοναχὸς

Ἐπαινετὸς ζήλος

Εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Φιλίππου Πειραιῶς συνενετρώθησαν οἱ ἐπιτροποὶ τῶν ἐκκλησιῶν Πειραιῶς. Εἰς τὴν συνένετρον προσήλθον καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας, Ἐπιτροπῆς καὶ, πάλιν, ἄλλα μέλη τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ἐγένετο Ἀνασκόπησις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ διετυπώθησαν ὡρισμένα συμπεράσματα διὰ τὴν ἐπιτυχὴ διεξαγωγὴν αὐτοῦ. Τέλος ἐξεφράσθη ἡ εὐχή τὰ ἐπιτύχῃ τὸ συνεχόμενον ἱερατικὸν Συνέδριον, ὡς ἐλπιδοφόρος ἀπαρχὴ μιᾶς ἀνασυμφωσῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Μνημόσυνον τοῦ Ποιμενάρχου μας

Εἰς Κόρινθον καὶ πρωτοβουλία τῶν ἀδελφῶν κ. κ. Νικολάου Μπαλάνα, Ἰωάννου Κουσίδου, Ἰωάννου Παῖβανᾶ, Ἀποστόλου Κουτσοσταθιώτου, Νικολάου Ἀναγνωστοπούλου, Γεωργίου Χαλβατζῆ καὶ τοῦ κυρίου Γεωργίου Κονίτσα ἐτελέσθη εἰς τὸν Ναὸν τοῦ παραρτήματος, Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος κατανυκτικὸν μνημόσυνον ἐπὶ συμπληρώσει διατίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν Ποιμενάρχου Χρυσόστομον. Καὶ ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα ἀκόμη ἐμπνέει τὸν Σεβασμόν.

ΙΕΡΟΝ ΠΗΔΑΛΙΟΝ

Ἀπαραίτητον διὰ πάντα Χριστιανὸν
Πολύτιμος Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξεδόθη εἰς πολυτελεστάτην

Ἐκδοσιν.

ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου
τῶν εὐλαβεστάτων ἀδελφῶν
Παπαδημητρίου (Λυκούργου 10) Ἀθῆναι.
Τιμὴ προσητὴ δι' ὅλους.
Εὐκαίρια μοναδική.